

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

ביצה-אין צדין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
בכור שנפל לבור, רבי יהודה אומר: ירד מומחה ויראה אם יש בו מום - יעלה וישחוט, ואם לאו - לא ישחוט.	[רבי יהודה]											כה: מ
כל שאין מומו ניכר מבעוד יום - אין זה מן המוכן.	רבי שמעון:											כו.
במאי קא מפלגי?												כז. א
אי נימא ברואין מומין קמפלגי												כח.
רואין מומין ביום טוב	דרבי יהודה סבר:											כט.
אין רואין מומין ביום טוב	ורבי שמעון סבר:											ל.
ולפלגו ברואין מומין דעלמא												לא.
בכור שנפל לבור אצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא: משום צער בעלי חיים לערים ולסקיה, כרבי יהושע, קא משמע לן.												לב.
אי הכי לא ישחוט? לא יעלה וישחוט מבעי ליה												לג.
לא צריכא דעבר ואסקיה, סלקא דעתך אמינא לשחטיה, קא משמע לן.												לד.
לשחטיה? הא תם הוא												לה.
לא צריכא, דנפל ביה מומא.												לו.
והא מוקצה הוא												לז.
אלא דנפל ביה מום עובר מערב יום טוב, והשתא הוה ליה מום קבוע. מהו דתימא: דדעתיה עלויה ונשחטיה, קא משמע לן.												לח.
בכור תם שנפל לבור, רבי יהודה הנשיא אומר: ירד מומחה ויראה, אם יש בו מום - יעלה וישחוט, ואם לאו - לא ישחוט.	תנו רבנן: [רבי יהודה הנשיא]											לט.
אין רואין מומין ביום טוב.	אמר לו רבי שמעון בן מנסיא: הרי אמרו [רשב"י]											לע.
כי צד?												לז.
נולד בו מום מערב יום טוב - אין מבקרין אותו ביום טוב	[רבי שמעון]											לכ.
נולד בו מום ביום טוב, רבי שמעון אומר: אין זה מן המוכן	[רבי שמעון]											לד.
שאם נולד הוא ומומו עמו שזה מן המוכן.	ושוין: [ר"י ור"ש]											לה.
נולד הוא ומומו עמו - מבקרין אותו ביום טוב לכתחלה.	דרש רבה בר רב הונא:											לו.
אם עבר ובקרו - מבוקר	אמר ליה רב נחמן: אבא תני:											לז.
ואת אמרת מבקרין אותו לכתחלה?												לח.
כותיה דרבה בר רב הונא מסתברא,	אביי:											לט.
מדקתני תלתא בבי:												לע.
נולד בו מום מערב יום טוב - אין מבקרין אותו ביום טוב.												לז.
לכתחלה הוא דלא, הא דיעבד - שפיר דמי.												לד.
נולד בו מום ביום טוב, רבי שמעון אומר: אין זה מן המוכן												לה.
דאפילו דיעבד נמי לא.												לו.
ושוין שאם נולד ומומו עמו שזה מן המוכן	והדר תני:											לז.

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

ביצה-אין צדין	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דאפילו לכתחלה נמי.			■	■								כו:
בין שנולד בו מום מערב יום טוב, ובין שנולד בו מום ביום טוב, חכמים אומרים: אין זה מן המוכן	והא כי אתא רב אושעיא, אתא ואיתי מתניתא [בידיה: חכמים]		■	;								כו:
ואלא קשיא הך			;									כו:
ההיא אדא בר אוכמי היא, דמשבש ותני.			!									כו:
מתניתין נמי דייקא	רב נחמן בר יצחק:		■									כו:
כל שאין מומו ניכר מערב יום טוב - אין זה מן המוכן.	דקתני: רבי שמעון:		■	■								כו:
מאי אין מומו ניכר?			^	■								כו:
אילימא שאין מומו ניכר כלל			!	■								כו:
פשיטא, צריכא למימר?			;	■								כו:
אלא - דלא אתחזי לחכם מערב יום טוב אם מום קבוע אם מום עובר.			!	■								כו:
קתני מיהת אין זה מן המוכן			■									כו:
שמע מינה.			■									כו:
יש מוקצה לחצי שבת או אין מוקצה לחצי שבת?	בעי מיניה [רב] הלל מרבא:									^	◊	כו:
היכי דמי										^		כו:
אי דאחזי בין השמשות										!		כו:
אחזי										;		כו:
אי דלא אחזי										!		כו:
לא אחזי?										;		כו:
לא צריכא, דאחזי והדר אדחי, והדר אחזי,										!	◊	כו:
מאי?											^	כו:
יש מוקצה.	אמר ליה: [רבא]									!	◊	כו:
ושוין שאם נולד ומומו עמו שזה מן המוכן.	איתיביה:									;	◊	כו:
ואמאי? נימא: האי בכור מעיקרא הוה חזי אגב אמיה, אתיליד ליה - אדחי ליה, אחזייה לחכם - אשתרי ליה,										;	◊	כו:
כגון דיתבי דיני התם.	אביי ואיתימא רב ספרא:									!	◊	כו:
אין מוקצה לחצי שבת.	איכא דאמרי, אמר ליה: [רבא]									!	◊	כו:
לימא מסייע ליה:										■		כו:
ושוין שאם נולד ומומו עמו שזה מן המוכן.	[תנן]									■	◊	כו:
והא בכור מעיקרא הוה חזי אגב אמיה, אתיליד ליה - אדחי ליה, אחזייה לחכם - אשתרי ליה.										■	◊	כו:
כגון דיתבי דיני התם.	אביי ואיתימא רב ספרא:									;	◊	כו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

מקרא-key:

ביצה-אין צדין	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היה אוכל בענבים והותיר, והעלן לגג לעשות מהן צמוקין, בתאנים והותיר והעלן לגג לעשות מהן גרוגרות - לא יאכל מהן עד שיזמין מבעוד יום. וכן אתה מוצא באפרסקין, ובחבושין, ובשאר כל מיני פירות.	תא שמע:											כז:
היכי דמי?												כז:
אי דחזו												כז:
למה ליה הזמנה?												כז:
אי דלא חזו												כז:
כי אזמין להו מאי הוי?												כז:
וכי תימא דלא ידע אי חזו אי לא חזו												כז:
מוקצה שיבש, ואין הבעלים מכירין בו - מותר.	והאמר רב כהנא:											כז:
אלא לאו דחזו ואדחו והדר אחזו, ואי אמרת אין מוקצה - למה להו הזמנה?												כז:
אלא מאי - יש מוקצה? כי אזמין להו מאי הוי?												כז:
לא צריכא דאחזו ולא אחזו, דאיכא אינשי דאכלי ואיכא אינשי דלא אכלי. אזמין - גלי דעתיה, לא אזמין - לא גלי דעתיה.												כז:
מפולין ועדשים דהא פולין ועדשים מעיקרא חזו לכוס, שדינהו בקדרה - אדחו להו, גמר בשוליהו - חזו להו.	רבי זירא: תא שמע:											כז:
ולטעמין, תקשי לך קדרות דעלמא: דהא סתם קדרות דעלמא בין השמשות רותחות הן, ולאורתא אכלינן מינייהו? אלא, גמרו בידי אדם - לא קא מבעיא לן, כי קא מבעיא לן - גמרו בידי שמים.	אמר ליה אביי:											כז:
רבי יהודה נשיאה הוה ליה ההוא בוכרא, שדריה לקמיה דרבי אמי.												כז:
סבר דלא למחזייה.	[רבי אמי]											כז:
רבי יהודה ורבי שמעון - הלכה כרבי יהודה.	אמר ליה רבי זריקא, ואיתימא רבי ירמיה:											כז:
הדר שדריה לקמיה דרבי יצחק נפחא												כז:
סבר דלא למחזייה.	[רבי יצחק נפחא]											כז:
רבי יהודה ורבי שמעון - הלכה כרבי יהודה.	אמר ליה רבי זריקא, ואיתימא רבי ירמיה:											כז:
מאי טעמא לא שבקתינהו לרבנן למעבד - עובדא כרבי שמעון?	אמר ליה רבי אבא:											כז:
ואת מה בידך?	אמר לו:											כז:
הלכה כרבי שמעון.	אמר ליה: [רבי אבא] הכי אמר רבי זירא:											כז:
אזכי ואסק להתם, ואגמרה לשמעתא מפומיה דמרה.	אמר מאן דהוא:											כז:
כי סליק להתם אשכחיה לרבי זירא												כז:
אמר מר הלכה כרבי שמעון?	אמר ליה: [מאן דהוא]											כז:
לא, אנא מסתברא אמרי.	אמר ליה: [רבי זירא]											כז:
כל שאין מומו ניכר מבעוד יום - אין זה מן המוכן שמעון:	מדקתני במתניתין: רבי שמעון:											כז:
וקתני לה בברייתא בלשון חכמים												כז:
שמע מינה: מסתברא כוותיה.												כז:

<p>disputants- חולקים- id review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- lier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

ב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לימא תנן סתמא דלא כרבי שמעון											ז	ז
מחתכין את הדלועין לפני הבהמה, ואת הנבלה	דתניא רבי שמעון:										ז	ז
אם לא היתה נבלה מערב שבת - אסורה.	רבי יהודה:										ז	ז
אפילו תימא רבי שמעון, מודה רבי שמעון בבע											!	ז
הניחא למר בר אמימר משמיה דרבא											ז	ז
מודה היה רבי שמעון בבעלי חיים שמתו שאסו	דאמר: [מר בר אמימר משמיה דרבא]										ז	ז
שפיר.											ז	ז
אלא למר בריה דרב יוסף משמיה דרבא											ז	ז
חלוק היה רבי שמעון אפילו בבעלי חיים שמתו	דאמר: [מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא]										ז	ז
מאי איכא למימר?											ז	ז
תרגומה זעירי בבהמת קדשים.											!	ז
דיקא נמי											■	ז
עליה ועל החלה שנטמאת.	דקתני:										■	ז
מה חלה - דקדישא, אף בהמה - דקדישא.											■	ז
אלא טעמא - דקדישא, הא דחולין - שריא.											ז	ז
הניחא למר בריה דרב יוסף משמיה דרבא											ז	ז
חלוק היה רבי שמעון אף בבעלי חיים שמתו ש	דאמר: [מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא]										■	ז
שפיר.											ז	ז
אלא למר בר אמימר משמיה דרבא											ז	ז
מודה היה רבי שמעון בבעלי חיים שמתו שאסו	דאמר: [מר בר אמימר משמיה דרבא]										■	ז
מאי איכא למימר?											ז	ז
הכא במאי עסקינן - במסוכנת, ודברי הכל.											!	ז
אין נמנין על הבהמה לכתחלה ביום טוב, אבל											■	ז
מאי אין נמנין?											^	ז
אין פוסקין דמים לכתחלה על הבהמה ביום טו	רב יהודה אמר שמואל:										!	ז
היכי עביד?											^	ז
מביא שתי בהמות ומעמידן זו אצל זו, ואומר:	רב:										!	ז
לא יאמר אדם לחברו הריני עמך בסלע הריני ל	תניא נמי הכי:										■	ז
ולרביע.											■	ז
שוקל אדם בשר כנגד הכלי או כנגד הקופיץ	רבי יהודה:										■	ז
אין משגיחין בכף מאזנים כל עיקר.	חכמים:										■	ז

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ביצה-אין צדין	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי כל עיקר?													◊
אפילו לשמרו מן העכברים.	רבי יהודה אמר שמואל:												◊
והוא דתליא בתריטא.	רבי אידי בר אבין:												◊
טבח אומן אסור לשקול בשר ביד.	ואמר רבי יהודה אמר שמואל:												◊
טבח אומן אסור לשקול בשר במים.	ואמר רבי יהודה אמר שמואל:												◊
אסור לעשות בית יד בבשר.	ואמר רבי חייה בר אשי:												◊
ובידא שרי.	רבינא:												◊
מותר לעשות סימן בבשר.	רבי הונא:												◊
כי הא דרבה בר רב הונא מחתך לה אתלת קרנתא.	[רבה בר רב הונא]												◊
שוקלין מנה כנגד מנה ביום טוב.	רבי חייה ורבי שמעון ברבי:												◊
כמאן? לא כרבי יהודה ולא כרבנן													◊
אי כרבי יהודה													◊
שוקל אדם בשר כנגד הכלי או כנגד הקופיץ	האמר: [רבי יהודה]												◊
כנגד הכלי - אין, כנגד מידי אחרנא - לא.													◊
אי כרבנן													◊
אין משגיחין בכף מאזנים כל עיקר	הא אמרי: [רבנן]												◊
אינהו דעבוד כרבי יהושע.													◊
שוקלין מנה כנגד מנה ביום טוב.	דתניא, רבי יהושע:												◊
הלכה כרבי יהושע, הואיל ותנן בבכורות כותיה.	רב יוסף:												◊
פסולי המוקדשין הנאתן להקדש, ושוקלין מנה כנגד מנה בבכור.	דתנן:												◊
ודלמא לא היא, עד כאן לא קאמר רבי יהושע הכא - אלא דליכא בזיון קדשים, אבל התם דאיכא בזיון קדשים - לא. אי נמי, עד כאן לא קאמרי רבנן התם - אלא משום דלא מחזי כעובדין דחול, אבל הכא דמחזי כעובדין דחול - לא.	אמר ליה אביי:												◊
למימרא דקפדי אהדידי? והא הנהו שב בניתא דאתו לבי רבי, ואשתכח חמש מנייהו בי רבי חייה, ולא קפיד רבי שמעון ברבי?													◊
שדי גברא בינייהו, אי רבי חייה ורבי ישמעאל ברבי יוסי, אי רבי שמעון ברבי ובר קפרא.	רב פפא:												◊
אין משחיזין את הסכין ביום טוב, אבל משיאה על גבי חברתה.													◊
לא שנו אלא במשחזת של אבן, אבל במשחזת של עץ - מותר.	רב הונא:												◊
הא דאמרת של אבן אסור - לא אמרן אלא לחדדה, אבל להעביר שמנוניתה - מותר.	רב יהודה אמר שמואל:												◊
מכלל דבשל עץ - אפילו לחדדה נמי - מותר.													◊
בשל עץ מותר.	איכא דמתני לה אסיפא:												◊
הא דאמרת בשל עץ מותר - לא אמרן אלא להעביר שמנוניתה, אבל לחדדה - אסור.	רב יהודה אמר שמואל:												◊

<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

ביצה-אין צדין	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מכלל דבשל אבן - אפילו להעביר שמנוניתה אסור.												כח.
אינ משחזרין את הסכין ביום טוב,	איכא דמתני לה אמתניתין:											כח. <
לא שנו אלא לחדדה, אבל להעביר שמנוניתה - מותר.	רב יהודה אמר שמואל:											כח.
מכלל דעל גבי חברתה - אפילו לחדדה נמי מותר.												כח.
אבל משיאה על גבי חברתה,	איכא דמתני לה אסיפא:											כח. <
לא שנו אלא להעביר שמנוניתה, אבל לחדדה - אסור.	רב יהודה אמר שמואל:											כח.
מכלל דבמשחזות - אפילו להעביר שמנוניתה אסור. מאן תנא דבמשחזות אסור?												כח.
דלא כרבי יהודה	רב חסדא:											כח.
אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד	דתניא: [ת"ק]											כח.
מתיר אף מכשירי אוכל נפש.	רבי יהודה:											כח.
דרשינן משמך הלכה כרבי יהודה.	רבא לרב חסדא:											כח.
יהא רעוא דכל כי הני מילי מעלייתא תדרשון משמאי.	אמר ליה: [רב חסדא]											כח.
הוה קאימנא קמיה דרבא, והוה קא מעבר לסכינא אפומא דדקולא	רב נחמיה בריה דרב יוסף:											כח.
לחדדה קא עביד מר, או להעביר שמנוניתה?	ואמרי ליה: [רב נחמיה בריה דרב יוסף]											כח:
להעביר שמנוניתה.	ואמר ליה: [רבא]											כח:
וחזיתי לדעתיה דלחדדה קא עביד.												כח:
הלכה ואין מורין כן.	וקסברי: [רבא]											כח:
הוה קאימנא קמיה דמר, והוה קא מעבר סכינא אשפתא דרחיא	ואמר אביי:											כח:
לחדדה קא בעי מר או להעביר שמנוניתה?	ואמרי ליה: [אביי]											כח:
להעביר שמנוניתה.	ואמר ליה: [רבה] רב יוסף-גרסת הרשב"א											כח:
וחזיתי לדעתיה דלחדדה קא עביד												כח:
הלכה ואין מורין כן.	וקסברי: [רבה] רב יוסף-גרסת הרשב"א											כח:
מהו להראות סכין לחכם ביום טוב?	איבעיא להו:											כח:
שרי	רב מרי בריה דרב ביזנא:											כח:
אסרי	רבנן:											כח:
תלמיד חכם רואה לעצמו, ומשאלה לאחרים.	רב יוסף:											כח:
סכין שעמדה - מותר לחדדה ביום טוב. והני מילי - הוא דפסקא אנב דוחקא.	ואמר רב יוסף:											כח:
אחד סכין שנפגמה, ואחד שפוד שנרצם, ואחד גריפת תנור וכירים ביום טוב - באנו למחלוקת רבי יהודה ורבנן.	דרש רב חסדא ואיתימא רב יוסף:											כח:
אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד	דתניא: [ת"ק]											כח:
מתיר אף מכשירי אוכל נפש.	רבי יהודה:											כח:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

ביצה-אין צדין	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי טעמא דתנא קמא?													כח:
אמר קרא (שמות יב) הוא לבדו יעשה לכם, הוא - ולא מכשיריו.	[תנא קמא]												כח:
ורבי יהודה:													כח:
אמר קרא לכם - לכם - לכל צרכיכם.	[רבי יהודה]												כח:
ותנא קמא, הא כתיב לכם													כח:
ההוא לכם - ולא לנכרים.	אמר לך: [ת"ק]												כח:
ואידך נמי, הא כתיב הוא													כח:
כתיב הוא, וכתיב לכם. ולא קשיא: כאן - במכשירין שאפשר לעשותן מערב יום טוב, כאן - במכשירין שאי אפשר לעשותן מערב יום טוב.	אמר לך: [רבי יהודה]												כח:
שפוד שנרצף - אסור לתקנו ביום טוב.	שמואל:												כח:
פשיטא													כח:
לא צריכא, דאף על גב דמפשיט בידיה.													כח:
שפוד שצלו בו בשר - אסור לטלטלו ביום טוב.	רב יהודה אמר שמואל:												כח:
שומטו ומניחו בקרן זווית.	רב אדא בר אהבה אמר רב מלכיו:												כח:
והוא שיש עליו כזית בשר.	רב חייא בר אשי אמר רב הונא:												כח:
אף על פי שאין עליו בשר מותר לטלטלו, מידי דהוה אקוץ ברשות הרבים.	רביןא:												כח:
שפוד, שפחות, וגומות - רב מלכיו, בלורית, אפר מקלה, וגבינה - רב מלכיא.	רב חיננא בריה דרב איקא:												כח:
מתניתין ומתניתא - רב מלכיא, שמעתא - רב מלכיו. וסימניך: מתניתין מלכתא.	רב פפא:												כח:
מאי בינייהו?													כח:
איכא בינייהו שפחות.													כח:
לא יאמר אדם לטבח שקול לי בדינר בשר, אבל שוחט ומחלק ביניהם.													כח:
היכי עביד?													כח:
כי הא דבסורא אמרי: תרטא ופלגו תרטא, בנרש אמרי: חלקא ופלגו חלקא, בפומבדיתא אמרי: אוזיא ופלגו אוזיא, בנהר פקוד ובמתא מחסיא אמרי: רבעא ופלגו רבעא.													כח:
אומר אדם לחברו: מלא לי כל זה, אבל לא במדה.	[תנא קמא]												כח:
אם היה כלי של מדה - לא ימלאנו.	רבי יהודה:												כח:
מעשה באבא שאול בן בטנית שהיה ממלא מדותיו מערב יום טוב ונותנן ללקוחות ביום טוב.													כח:
אף במועד עשה כן, מפני ברורי המדות.	אבא שאול:												כח:
אף בחול עשה כן, מפני מצוי המדות.	חכמים:												כח:
מאי אבל לא במדה?													כח:
אבל לא בכלי המיוחד למדה.	רב יהודה אמר שמואל:												כח:
אבל כלי העומד למדה - ימלאנו.	[ת"ק]												כח:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

ביצה-אין צדין	מאי דאמר	כ	ט	ז	ח	ה	ו	א
אפילו כלי העומד למדה לא ימלאנו.	ואתא רבי יהודה למימר:				!	■	■	◊
אלמא: גבי שמחת יום טוב - רבי יהודה לחומרא, ורבנן לקולא?						■		◊
והא אפכא שמעינן להן					;			◊
שוקל אדם בשר כנגד הכלי וכנגד הקופיץ	דתנן, רבי יהודה:				;	■	■	◊
אין משגיחין בכף מאזנים כל עיקר.	חכמים:				;	■	■	◊
אלמא: רבי יהודה לקולא ורבנן לחומרא, קשיא דרבי יהודה אדרבי יהודה, קשיא דרבנן אדרבנן					;			◊
דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא: התם - בשאינו עומד למדה, הכא - בעומד למדה.					!			◊
דרבנן אדרבנן נמי לא קשיא התם - קא עביד כדעבדין בחול, הכא - לא קא עביד כדעבדין בחול.					!			◊
מאי אבל לא במדה - שלא יזכור לו שם מדה	רבא:					!	■	◊
אבל כלי המיוחד למדה - ימלאנו	[ת"ק]				;	■	■	◊
כלי המיוחד למדה - לא ימלאנו.	ואתא רבי יהודה למימר:				;	■	■	◊
אלמא: גבי שמחת יום טוב רבי יהודה לחומרא ורבנן לקולא?						■		◊
והא אפכא שמעינן להו:					;			◊
שוקל אדם בשר כנגד הכלי וכנגד הקופיץ	דתנן, רבי יהודה:				;	■	■	◊
אין משגיחין בכף מאזנים כל עיקר.	חכמים:				;	■	■	◊
אלמא: רבי יהודה לקולא ורבנן לחומרא, קשיא דרבי יהודה אדרבי יהודה, קשיא דרבנן אדרבנן					;			◊
דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא התם - בשאינו מיוחד למדה, הכא - מיוחד למדה.					!			◊
דרבנן אדרבנן נמי לא קשיא: התם - קא עביד כדעבדין בחול, הכא - לא קעביד כדעבדין בחול, דעבדי אינשי דמקרי במנא דכילא ושתו.					!			◊
מעשה באבא שאול בן בטנית.							○	<
אף במועד עושה כן, מפני בטול בית המדרש.	תנא:					■		◊
הוא כנס שלש מאות גרבי יין מברורי המדות, וחבריו כנסו שלש מאות גרבי שמן - ממצוי המדות, והביאום לפני הגוברים לירושלים. אמרו להם: אי אתם זקוקים לכך. - אמרו להם: אף אנו אין רצוננו בכך. - אמרו להם: הואיל והחמרתם על עצמכם - עשו מהם צרכי רבים.	תנו רבנן:					○	■	◊
גזל ואינו יודע למי גזל - יעשה בהם צרכי רבים.	דתניא:					■		◊
מאי נינהו?					^			◊
בורות שיחין ומערות.	רב חסדא:				!			◊
לא ימדוד אדם שעורים ויתן לפני בהמתו ביום טוב, אבל קודר הוא קב או קבים ונותן לפני בהמתו, ואינו חושש. והנחתום מודד תבלין ונותן לתוך קדרתו כדי שלא יקדיח תבשילו.	אדבריה רב חסדא לרבנא עוקבא, ודרש:						■	◊
מודדת אשה קמה ביום טוב ונותנת לתוך עיסתה, כדי שתטול חלה בעין יפה.	רב ירמיה בר אבא אמר רב:					■	■	◊
אסור.	שמואל:					■	■	◊
מותך	והא תנא דבי שמואל:					;	■	◊
השתא דאמר שמואל אסור, ותנא דבי שמואל מותר, שמואל הלכה למעשה אתא לאשמועינן.	אביי:					!		◊

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof	מקרא-key:
---	-----------

ביצה-אין צדין	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קט:
אין שונין קמח ביום טוב.	תנו רבנן:													כט:
שונין.	משום רבי פפיס ורבי יהודה בן בתירא:													כט:
שאם נפל לתוכן צרור או קיסם - ששונין.	ושוין:													כט:
אין שונין קמח ביום טוב, אבל נפל צרור או קיסם - בורר בידו.	תני תנא קמיה דרבינא:													כט:
כל שכן דאסור, דהוה ליה כבורר.	אמר ליה: [רבינא]													כט:
שונין קמח ביום טוב.	דרש רבא בר רב הונא זוטי אפתחא דנהרדעא:													כט:
פקו ואמרו ליה לאבא: שקילא טיבותך ושדי אחורי, פוק חזי כמה מהולתא הדרן בנהרדעא.	אמר להו רב נחמן:													כט:
דביתהו דרב יוסף נהלא קמחא אגבא דמהולתא														כט:
חזי, דאנא רפתא מעליתא בעינא.	אמר לה: [רב יוסף]													כט:
דביתהו דרב אשי נהלא קמחא אגבא דפתורא														כט:
הא דידין - ברתיה דרמי בר חמא, ורמי בר חמא מרא דעובדא הוה, ואי לאו דחזיא מבי נשא לא הוה עבדא.	רב אשי:													כט:
הולך אדם אצל חנוני הרגיל אלו, ואומר לו: תן לי ביצים ואגוזים במנין, שכן דרך בעל הבית להיות מונה בתוך ביתו.														כט:
הולך אדם אצל רועה הרגיל אצלו, ואומר לו: תן לי גדי אחד או טלה אחד אצל טבח הרגיל אצלו ואומר לו: תן לי כף אחת או ירך אחת אצל פטם הרגיל אצלו ואומר לו: תן לי תור אחד או גוזל אחד אצל נחתום הרגיל אצלו ואומר לו: תן לי ככר אחד או גלוסקא אחת ואצל חנוני הרגיל אצלו ואומר לו: תן לי עשרים ביצים או חמשים אגוזים, עשרה אפרסקין וחמשה רמונים ואתרוג אחד, ובלבד שלא יזכיר לו סכום מדה.	תנו רבנן: [ת"ק]													כט:
ובלבד שלא יזכיר לו סכום מקח.	רבי שמעון בן אלעזר:													כט:
הדרן עלך אין צדין														כט:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

ביצה-המביא		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
המביא כדי יין ממקום למקום - לא יביאם בסל ובקופה, אבל מביא הוא על כתפו, או לפניו. וכן המוליך את התבן - לא יפישל את הקופה לאחוריו, אבל מביאה הוא בידו.												■	כט:
ומתחילין בערמת התבן, אבל לא בעצים שבמוקצה.												■	כט:
אם אי אפשר לשנות - מותר.	תנא:											◇	ג. ל.
אתקין רבא במחוזא: דדרו בדוחקא - לדרו ברגלא, לדרו ברגלא - לדרו באגרא, דדרו באגרא לדרו באכפא, דדרו באכפא - נפרוס סודרא עלויה, ואם לא אפשר - שרי.	[רבא]											■	ל.
אם אי אפשר לשנות - מותר.	דאמר מר:											■ ■	ל.
אמור רבנו כמה דאפשר לשנויי משנינו ביומא טבא, והא הני נשי, דקא מליין חצבייהו מיא ביומא טבא, ולא קא משנינו, ולא אמרינו להו ולא מידי?	רב חנן בר רבא לרב אשי:											◇	ל.
משום דלא אפשר היכא ליעבד? דמליא בחצבא רבה תמלי בחצבא זוטא - קא מפשא בהלוכא דמליא בחצבא זוטא תמלי בחצבא רבה - קא מפשי במשווי, תכסייה בנכתמא - זמנין דנפיל ואתי לאתווי, תקטריה - זמנין דמפסיק ואתי למקטריה, תפרוס סודרא עלויה - זמנין דמטמיש במיא, ואתי לידי סחיטה. הלכך לא אפשר.	אמר ליה: [רב אשי]											!	ל.
אין מטפחין ואין מספקין ואין מרקדין	רבא בר רב חנין לאביי: תנן:											◇	ל.
והאידינא דקא חזינן דעבדן הכי, ולא אמרינן להו ולא מידי?												◇	ל.
ולטעמך	אמר ליה: [אביי]											!	ל.
לא ליתב איניש אפומא דלחיא דלמא מגדר ליה חפץ ואתי לאתווי	הא דאמר רבה:											!	ל.
והא הני נשי דשקלן חצבייהו ואולן ויתבן אפומא דמבואה, ולא אמרינן להו ולא מידי?												◇	ל.
אלא, הנח להם לישראל, מוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין.												!	ל.
הכא נמי - הנח להם לישראל, מוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין.												!	ל.
והני מילי - בדרבנן, אבל בדאורייתא - לא.												■	ל.
ולא היא, לא שנא בדאורייתא ולא שנא בדרבנן לא אמרינן להו ולא מידי, דהא תוספת יום הכפורים דאורייתא הוא, ואכלי ושתו עד שחשכה ולא אמרינן להו ולא מידי.												◇	ל.
ומתחילין בערמת התבן.												■	ל.
זאת אומרת מתחילין באוצר תחלה.	רב כהנא:											■	ל.
מני - רבי שמעון היא, דלית ליה מוקצה.												◇	ל.
אבל לא בעצים שבמוקצה	אימא סיפא:											◇	ל.
אתאן לרבי יהודה, דאית ליה מוקצה												◇	ל.
הכא בארזי ואשוחי עסקינן, דמוקצה מחמת חסרון כיס, ואפילו רבי שמעון מודה.												!	ל.
אבל לא בעצים שבמוקצה.	איכא דמתני לה אסיפא:											■	ל.
זאת אומרת אין מתחילין באוצר תחלה.	רב כהנא:											■	ל.
מני - רבי יהודה היא, דאית ליה מוקצה.												◇	ל.
מתחילין בערמת התבן	אימא רישא:											◇	ל.
אתאן לרבי שמעון, דלית ליה מוקצה.												◇	ל.
התם בתבנא סריא												!	ל.
תבנא סריא, הא חזי לטינא												?	ל.

